

Vampircsókok

A kezdet

finep
selection

ELLEN SCHREIBER

U ncsifalva legizgalmasabb eseményei egész eddigi életem folyamán időrendi sorrendben a következők:

1. A 3:10-es vonat kisiklott, sok doboznyi Tootsie Roll cukorkát zúdítva a városra, amelyeket gyorsan felfaltunk.

2. Az egyik végzős diák tűzijátékot húzott le a vécén, felrobbantva a szennyvízcsatornát, ami miatt azután egy hétre bezárták az iskolát.

3. A tizenhatodik születésnapomon a Benson-domb tetején magasodó, kísértetjárta ősi kastélyba egy vámpírhírben álló család költözött!

Ellen Schreiber

Vampircsók
A KEZDET

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Ellen Schreiber
A mű eredeti címe: Vampire Kisses

Fordította: Robin Edina
Copyright © Hujder Adrienn, 2010
A szöveget gondozta: F. Joannovics Mária

Hungarian translation © Robin Edina

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 297 5

© *Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben*
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Sok szeretettel édesapámnak, Gary Schreibernek
– ő adott nekem szárnyakat a repüléshez.*

*„Olyan kapcsolatra vágyom, amely igazán inyemre való!”
– Alexander Sterling*

1

A kis szörnyeteg

ÖT ÉVES VOLTAM, amikor először kimondtam. Épp befejeztem *Óvodai emlékkönyvem* színezését. Volt benne egy csomó rajz Anyáról és Apáról – Picasso stílusában –, egy krepp-papírból ragasztott mozaikkép, és a válaszaim különböző kérdésekre néhány c színem, háziállataim, legjobb barátom stb.), adott váct Mrs. Peevish, ezer éves óvó nénink írt be.

A csoportunk félkörben üldögélt az olvasósarok szőnyegén.

– Bradley, mi szeretnél lenni, ha nagy leszel? – kérdezte Mrs. Peevish, miután már az összes többi kérdésére választ kapott.

– Tűzoltó! – kiáltotta Bradley.

– Cindi?

– Hm... ápolónő – suttogta félénken Cindi Warren.

Mrs. Peevish az egész csoportot végigkérdezgette. Rendőrök. Űrhajósok. Focisták. Végül rám került a sor.

– Raven, te mi akarsz lenni, ha felnősz? – kérdezte Mrs. Peevish zöld szemét rám meresztve.

Nem válaszoltam.

– Színésznő?

Megráztam a fejem.

– Talán orvos?

– Ááá... – ráztam ismét a fejem.

– Légikísérő?

– Fúj! – feleltem.

– Akkor meg micsoda? – kérdezte ingerülten.

Egy pillanatig elgondolkodtam. – Én majd...

– Igen?

– Én majd... vámpír akarok lenni! – kiáltottam diadalmasan Mrs. Peevish és a csoport mélységes döbbenetére. Egy röpké másodpercig azt hittem, felnevetett, s talán így is történt. A mellettem ülő gyerekek lassan elhúzódtak.

Gyermekkorom nagy részét ezután úgy töltöttem, hogy figyeltem, amint mások folyton elhúzódnak tőlem.

APÁM VÍZÁGYÁN FOGANTAM – vagy a sziporkázó csillagok alatt anyám főiskolai kollégiumának tetőteraszán – attól függően, melyik szülőm elbeszélésében hallgatjuk a történetet. A szüleim lelki társak voltak, akik nem tudtak megválni a hetvenes évek zsongásától: a kábítószerral fűszerezett igaz szerelemtől, a málnaillatú füstölőtől és a Grateful Dead zenéjétől. A gyöngyökkel felékszerezett, ujjatlan pólóba és levágott szárú farmernadrágba bújt, mezítlábas lány összefonódott a hosszú hajú, borostás, napbarnított, Elton John-forma, bőrmellényt és trapéznadrágot viselő, szandálos sráccal. Szerintem nagy szerencsénk, hogy nem váltam még ennél is különcebbé. Akár

gyöngyhajú hippi vérfarkasnak is készülhettem volna! Ám én valamiért mégis vámpírmániás lettem.

Világrajövelelem után Sarah és Paul Madison felelősségteljesebb életre váltott – vagy ha másképp akarnám kifejezni magam, azt mondanám, hogy ezután a szüleim tekintete kevésbé volt „üveges”. Eladták a virágos Volkswagen kisbuszt, amelyben egészen addig éltek, és valódi ingatlant béreltek. Hippi lakásunkat térhatású, foszforeszkáló virágposzterek díszítették, és narancssárga lávalámpák, amelyekben önálló életre kelve mozgott a gyurmaszerű anyag, és amelyeket az örökkévalóságig képes lenne bámulni az ember. Ezek voltak életem legeslegszebb évei. Hármásban kacagtunk és társasoztunk, és Twinkie sütit majszoltunk. Gyakran egész sokáig fennmaradtunk, egymás után néztük a Drakula-filmeket, a *Sötét Árnyak* sorozatot a hírhedt Barnabas Collinsről, és *Batman* kalandjait azon a fekete–fehér tévén, amelyet a banktól kaptunk ajándékba, amikor számlát nyitottunk. Biztonságban éreztem magam az éjfél sötét takarója alatt, gyengéden simogatva Anya gömbölyödő pocakját, amely pont olyan hangokat hallatott, mint a narancsszínű lávalámpák. Azt gondoltam, nemsokára még több örökmozgó gyurmának fog életet adni.

Egy csapásra megváltozott minden, amikor végül tényleg életet adott – csak éppen nem gyurmának. Hanem Buzgó Mócsingnak! Hogy tehette? Hogy volt képes elrontani azokat a meghitt, esti sütizéseket? Ezután mindig korán lefeküdt aludni, és az a teremtény, akit a szüleim kitartóan „Billy”-nek hívtak, éjszakákon át bömbölt és balhézott. Hirtelen magamra maradtam. Drakula volt – a filmbéli Drakula gróf –, aki elszórakoztatott, miközben Anya aludt, Buzgó Mócsing ordított, Apa pedig bűzös pelenkákat cserélt az éjszaka sötétjében.

Sőt, mintha mindezzel nem lett volna máris épp elég lehangoló a helyzetem, váratlanul egy olyan helyre küldtek, ami még csak nem is

hasonlított az otthonomhoz, ahol nem vad virágposzterek borították a falakat, hanem gyerekek kézlenyomataiból álló unalmas kollázsok. *Ki felel itt vajon a dekorációért?* – törtem a fejem. Az ismeretlen helyen fodros ruhácskákba bújt kislányok és jólfésült kisfiúk nyüzsögtek, akik mintha mind ugyanazon áruházi katalógus oldalairól léptek volna elő. Anya és Apa így mutatta be nekem a szörnyűséges intézményt: „Óvoda.”

– Ők lesznek az új barátaid – biztatott Anya, miközben én úgy kapaszkodtam belé, mintha az életem függött volna tőle rajta. Ő azonban hamarosan búcsút intett, és pusztit fújt nekem, amint ott álltam egyedül Mrs. Peevish, az éltes matróna mellett. Ennél elhagyatottabban nem is érezhettem volna magam. Néztem, ahogy az anyukám elsétál Buzgó Mócsinggal a karján, és visszaviszi őt a foszforeszkáló poszterekkel, rémfilmekkel és sütikkel teli birodalomba.

Valahogyan sikerült túlélnem a napot. Egymás után vagdostam és ragasztottam a fekete papírlapokat, Barbie száját átfestettem fekete ujjfestékkal, és szellemtörténeteket meséltem a dadus néninek, miközben a katalógus-szőkevények úgy rohangáltak körbe-körbe, mintha mindannyian unokatestvérek lennének egy össz-amerikai családi pikniken. Még annak is örültem, hogy Buzgó Mócsingot viszontláthatom, amikor Anya végre értem jött.

Anya aznap éjjel rajtakapott, amint ajkaimat szorosan a tévé képernyőjére tapasztottam. Christopher Lee-t próbáltam megcsókolni a *Drakula* című filmben.

– Raven! Mit művelsz ilyen későn? Holnap oviba kell menned!

– Micsoda? – kérdeztem értetlenül. A Hostess cseresznyéspite, amit épp majszoltam, a földre hullott, és vele együtt az én szívem is. Darabokra.

– De hát én azt hittem, csak egy napról volt szó! – tiltakoztam pánikba esve.

– Édes kicsi Raven! Mindennap oviba kell menned!

Mindennap? A szó visszhangoztak a fejemben. Életfogytig tartó büntetésről volt hát szó!

Azon az éjszakán Buzgó Mócsingnak reménye sem lehetett arra, hogy versenyre keljen drámai könnyeimmel és óbégatásommal. Ahogy egyedül feküdtem az ágyamban, örök sötétségért könyörögtem, és azért, hogy soha többé ne keljen fel a nap.

Sajnos másnap tűző napsütésre, és borzalmas fejfájásra ébredtem.

KÉTSÉGBEESETTEN VÁGYTAM legalább egy olyan emberre, akivel kapcsolatot tudtam volna létesíteni. Ilyen embert azonban sehol sem találtam, sem a családomban, sem az óvodában. Otthon a kísérte-
tiesen tündöklő lávalámpák helyét lassan átvették a Tiffany-stílusú állólámpák, a sötétben foszforeszkáló posztereket befedte a virágos, Laura Ashley-tapéta, szemcsés képernyőjű, fekete-fehér tévéket pedig leváltotta a legújabb, 64 centi átmérőjű, színes modell.

Az oviban ahelyett, hogy *Mary Poppins* örökzöld melódiáit daloltam volna, inkább *Az ördögűző főcímzenéjét* fütyörészttem.

Óvodás éveim közepe táján kísérletet tettem arra, hogy vámpírrá változzam. Trevor Mitchell, a ragyogó kék szemű, jólfésült, szöke kisherceg abban a pillanatban vált ősellenségemmé, amikor megvetően végigmértem, mert megpróbált elémválni a csúszdán. Gyűlölt, mert én voltam az egyetlen gyerek, aki nem rettegett tőle. A többi óvodás, sőt az óvónők is kezet csókoltak neki, pusztán azért, mert az apja tulajdonában volt a telkek túlnyomó többsége, ahol a házaik álltak. Trevor éppen harapós korszakát élte – nem mintha hozzám

hasonlóan vámpírrá akart volna változni, egész egyszerűen csak aljas volt. Már mindenkiből sikerült kiharapnia egy darabkát, kivéve engem. Határozottan kezdtem dühbe gurulni.

A játszótéren voltunk, épp a kosárgyűrű mellett, amikor akkorát csíptem vézna karjába, hogy már azt hittem, a végén a vére is kiserken. Az arca céklavörös lett. Mozdulatlanul álltam, és vártam. Trevor teste reszketett a dűhtől, a szeme bosszúra vágyva kidülledt, miközben én kajánul visszamosolyogtam rá. Mire fogainak tökéletes lenyomatát mélyesztette a várakozásteljesen feléje nyújtott kezembe. Mrs. Peevish büntetésül kénytelen volt a fal mellé ültetni Trevort, én pedig boldogan táncoltam körbe a játszótéren, arra várva, hogy bármelyik pillanatban vérszívó denevérré változzam.

– Fura gyerek ez a Raven – hallottam Mrs. Peevish egy másik óvónőhöz intézett szavait, miközben elugrándoztam a síró Trevor mellett, aki ekkorra már hisztérikus rohamban fetrengett a kemény betonon. Megharapott kezemmel hálás csókot intettem felé.

Büszkén mutogattam a sebemet, amint felkapaszkodtam az óvodai hintára. Már tudtam repülni, igaz? De még szükségem volt valamire, ami felrepít a magasba. Az ülés egészen a korlát fölé lendült, ám én a fodros báránnyelvényeket céloztam meg. A rozsdás hinta már épp roskadozni kezdett, amikor leugrottam róla. Azt terveztem, hogy átrepülök az egész játszótéren – egészen a döbbségtől Trevorig. Ehelyett azonban egyenesen a sárba zuhantam, még több kárt okozva fognyomokkal büszkélkedő kezemnek. Több könnyet hullattam amiatt, hogy – filmhőseimmel ellentétben – mégsem rendelkezem természetfeletti erővel, mintsem fájdalmasan lüktető izmaim miatt.

Mrs. Peevish gondosan jégbe dugta sérült kezemet, majd leültetett a fal mellé pihenni, az elkényeztetett, taknyos Trevor pedig visszamehetett játszani. Csúfolódva csókot dobott felém, és így kiáltott:

– Köszí!

Kiöltöttem rá a nyelvem, és olyan névvel mertem illetni, amelyet korábban egy gengszter szájából hallottam a *Keresztapa* című film-ben. Mrs. Peevish azonnal beparancsolt az épületbe. Meglehetősen sok időt töltöttem odabenn a szünetek alatt. Úgy rendelte a sors, hogy rendszeresen szüneteltessem a szüneteket.

2

Uncsifalva

SZÜLŐVÁROSOM HIVATALOS ÜDVÖZLŐTÁBLÁJÁN a következő feliratnak kellene díszelnie: „Üdvözöljük Uncsifalván! Városunk ugyan tágasabb, mint egy barlang, ám valószínűleg itt is utoléri a klausztofóbia!”

8000 tökéletesen egyforma lakos, az év minden egyes napjára pocsék – azaz napos – idő, körbekerített, süteményforma házikók, kiterjedt szántóföldek: ez Uncsifalva. A városon keresztül robogó 8:10-es tehervonat választja el a töltés rossz oldalát a jótól; a kukoricaföldeket a golfpályáktól, a traktorokat a golfkocsiktól. Szerintem ennek a helynek totál kifacsart a gondolkodásmódja. Hogyan lehet a kukoricát és búzát termő talaj értékteletlenebb a hasztalan homokcsapdákkal teli földnél?

A bíróság százéves épülete a város főterén áll. Nem tettem elég rossz fát a tűzre ahhoz, hogy odacipeljenek – egyelőre. Butikok, egy

utazási iroda, egy számítástechnikai szaküzlet, egy virágárus és egy utánjátszó mozi öleli körbe szép sorjában a teret.

Azt kívántam, bárcsak a síneken állna a házunk, kerekeken, hogy szép egyenesen kigördíthesse az egész családot a városból! Ehelyett mi a töltés „jó” oldalán éldegélünk, a klubház közelében. Uncsifalva. Az egyetlen érdekes hely ebben a koszfészekben egy elhagyatott kastély, amelyet egykor egy száműzött bárónő építtetett a Benson-domb tetején, ahol aztán meg is halt nagy magányában.

Mindössze egy barátom akad Uncsifalván – egy farmerlány, Becky Miller, aki még nálam is népszerűlenebb. Harmadikos voltam, amikor hivatalosan találkoztunk. Amint az iskola lépcsőjén üldögéltem anyámra várva, aki (szokás szerint késett és) épp irodai babérokra tört, egyszer csak felfigyeltem egy manószzerű, síró-rívó kislányra a lépcső alján. Nem voltak barátai, mivel félénk természet volt, és a vasúti vágány keleti oldalán lakott a szüleivel. Egyike volt azon kevés farmerlánynak, aki az iskolánkba járt, és két paddal mögöttem ült az osztályban.

– Mi a baj? – érdeklődtem, és tényleg őszintén sajnáltam.

– Anyukám elfeledkezett rólam! – zokogta szánandó, könnyáztatta arcát két kezébe rejtve.

– Dehogya is – vigasztaltam.

– Sosem késik ennyit! – panaszkolta.

– Talán dugóba került.

– Úgy gondolod?

– Persze! Vagy az is lehet, hogy felhívta valami rámenős kereskedelmi ügynök, akik folyton azt kérdezik: „Anyukád otthon van?”

– Tényleg?

– Folyton ezt csinálják. Vagy talán be kellett vásárolnia, és a kaszszánál hosszú a sor.

– Szerinted lehetséges?

– Miért ne? Ennetek nektek is kell, vagy nem? Rá se ránts! Mindjárt itt lesz.

És valóban: hamarosan megérkezett a kék kisteherautó, benne a bűnbánó anyuka és egy barátságos, bolyhos juhászcutya.

– Anyukám azt mondta, hogy szombaton átjöhetsz hozzánk, ha a szüleid megengedik – lihegte visszaroohanva Becky.

Engem még sohasem hívott meg senki. Nem voltam félénk és visszahúzódozó, mint Becky, de épp oly kevésbé számítottam népszerűnek. Folyton késtem a suliból, mert elaludtam; napszemüveget hordtam az órákon, és a véleményem rendszerint eltért az Uncsifalván elfogadott gondolkodásmódtól.

BECKYÉK HÁZÁNAK UDVARA legalább akkora volt, mint Erdély maga – remek hely a bújócskázásra és a szörnyes játékokra. Annyi friss almát ehettünk, amennyit egy harmadikos korgó gyomor befogadni képes. Én voltam az egyetlen gyerek az osztályban, aki Beckyt nem verte meg, nem közöszítette ki és nem csúfolta, sőt ezután alaposan meg is rugdostam mindenkit, aki megpróbált így viselkedni vele. Becky volt az én két lábon járó árnyékom. Én voltam a legjobb barátnője és egyben a testőre. És vagyok is, mind a mai napig.

AMIKOR ÉPP NEM BECKYVEL JÁTSZOTTAM, azzal töltöttem az időm, hogy fekete rúzszt és körömlakkot kenjek magamra, elkoptasam a már amúgy is igen megviselt bakancsomat és beletemetkezem Anne Rice regényeibe. Tizenegy éves voltam, amikor a családdal New Orleansba mentünk nyaralni. Anya és Apa huszonegyezeni akart a Flamingó nevű kaszinóhajón. Buzgó Mócsing az Akvárium után vágyakozott. Én azonban tudtam, mi az úti célom: meg

akartam látogatni Anne Rice szülőhelyét, a műemléknek is beillő házakat, amelyeket helyreállított, és azt a kastélyt, amelyet jelenleg otthonának nevezett.

Megigézve álltam a vaskapu, a gótikus stílusú hatalmas épület előtt, anyám (a hívatlan gardedám) szorosan mellettem. Éreztem, amint hollók repkednek a fejem felett, habár valószínűleg egy sem járt arra éppen. Kár, hogy nem éjszaka mentem oda – sokkal gyönyörűsegebb lett volna. Jó néhány másik lány, aki pontosan ugyanúgy nézett ki, mint én, álldogált izgatottan az utca túloldalán. Fényképeket készítettek. Szerettem volna odarohanni hozzájuk, és azt kiáltani: „Legyünk barátok! Együtt bókászhatnánk a temetőkben!” Életemben először fordult elő, hogy úgy éreztem, tartozom valahová. Ott voltam, abban a városban, ahol egymásra pakolják a koporsókat ahelyett, hogy mélyen a földbe temetnék őket. Főiskolás sráckokat láttam, melírozott szóke, tüskés frizurával. Izgi, dögös emberek nyüzsögtek mindenfelé, kivéve a Bourbon Streetet, ahol a turisták úgy néztek ki, mintha egyenesen Uncsifalváról repültek volna oda. Egy limuzin kanyarodott be váratlanul a sarkon. A legfeketébb limó, amelyet valaha láttam. A fekete sapkás sofőr kinyitotta az autó ajtaját, és kilépett rajta Ő!

Mintha villám csapott volna belém. Mozdulatlanul álltam és bámultam, mintha megdermedt volna körülöttem az idő. Saját szemmel láthattam magam előtt bálványomat, minden élő bálványok bálványát, aki nem volt más, mint maga Anne Rice!

Úgy ragyogott, akár egy filmszillag, egy sötét angyal, egy menyeyei teremtmény. Hosszú csillogó fekete haja a vállára borult; arany fejpántot viselt, bokáig érő, egyenes selyemszoknyát, és mesés, sötét vámpírköpenyt. Fogalmam sem volt, mit mondhatnék. Úgy éreztem, sokkot kaptam.

Szerencsére anyám mindig megtalálja a megfelelő szavakat.

– Volna kedves autogramot adni a kislányomnak?

– Persze – felelte édesen az éji kalandok királynője.

Lassan lépkedtem feléje, mintha pillecukor lábaim bármelyik pillanatban elolvadhatnának a nap sugarainak melegében.

Miután aláírta a Post-it jegyzetlapot, amelyet anyám a tárcájából kotort elő, a gótikus sztár és én ott álltunk szorosan egymás mellett, széles mosollyal, és ő átölelte a derekam.

Anne Rice hajlandó volt lefényképeztetni magát velem!

Még soha életemben nem volt ekkora mosoly az arcomon. Anne Rice valószínűleg úgy mosolygott, mint már több millió alkalommal ezelőtt is. Egy pillanat, amelyre ő sosem fog emlékezni, egy pillanat, amelyet én sosem fogok elfelejteni.

Miért is nem mondtam el neki, hogy imádom a könyveit? Miért nem vallottam be, mennyit jelent nekem? Hogy szerintem úgy képes megragadni a témát, mint ahogyan senki más?

A nap hátralévő részében visítani tudtam volna az izgatottságtól. Újra meg újra eljátszottam a jelenetet Apának és Buzgó Mócsingnak antikvitásokkal teli, pasztellrózsaszínben pompázó hotelszobánkban. Az volt az első napunk New Orleansban, és én máris haza akartam menni. Kit érdekelt az az ostoba Akvárium, a híres Francia Negyed, a blueszene és a húshagyó keddi parádén osztogatott rengeteg gyöngyfüzér, amikor én épp most találkoztam egy valódi vámpírangyallal?

Egész nap arra vártam, hogy végre elkészüljenek a képek, ám az eredmény az lett, hogy a közös fotót nem lehetett előhívatni. Mogyorván baktattam vissza Anyával a szállodába. Annak ellenére, hogy kedvenc írónőm és én külön-külön megjelentünk a fényképeken, vajon lehetséges, hogy a vámpírrajongó párost együtt képtelenség

fotóra rögzíteni? Vagy lehet, hogy a sikertelenség csak emlékeztetőül szolgált, hogy míg Anne Rice sikeres regényíró, én csupán egy nyafogós, álmodozó gyerek vagyok, aki épp a sötét korszakát éli. Vagy talán mindössze arról volt szó, hogy anyám képtelen normális fényképeket készíteni.

3

Szörnyeszülinap

ÉDES TIZENHAT ÉVES. Nem úgy volna rendjén, hogy minden születésnap édes legyen? Miért kellene a tizenhatodiknak édesebbnek lennie a többinél? Szerintem felesleges felhajtás az egész!

Uncsifalván ezt a napot is, a tizenhatodik szülinapomat, úgy ünneplik, mint bármely másik napot.

Azzal kezdődött, hogy Buzgó Mócsing torkaszakadtából rám ordított:

– Kelj fel, Raven! Nem késhetsz el! Suliba kell menni!

Hogyan lehet ugyanazoktól a szülőktől származó két kölyök ennyire más? Talán van valami igazság abban a postáselméletben. Buzgó Mócsing esetében viszont anyámnak minden bizonnyal a könyvtárossal akadt kalandja.

Kivánszorogtam az ágyból, magamra húztam egy fekete, ujjatlan pamutruhát, felvettem a fekete bakancsomat, és fekete rúzzsal kihúztam telt ajkaimat.

Két – fehér virágokkal díszített – torta várt rám a konyhaasztalon. Az egyik egy egyest, a másik pedig egy hatost formázott.

Mutatóujjamat végighúztam a hatos formájú tortán, és lenyaltam róla a cukormázat.

– Boldog születésnapot! – mondta Anya, és puszit nyomott az arcomra. – A torta estére lesz, de ezt itt máris megkaphatod – folytatta, és egy csomagot nyomott a kezembe.

– Boldog születésnapot, Raven! – csatlakozott apám, és ő is arcon csókolt.

– Fogadjunk, hogy azt sem tudod, mi van benne – ugrattam Apát, kezemben a csomaggal.

– Valóban nem. De biztos vagyok benne, hogy sokba került.

Megráztam a könnyű csomagot, és halk csörgést hallottam. Meredten bámultam a „Boldog születésnapot!” feliratú csomagolópapírra. Talán kocsikulcs van benne – a saját Batmobilomhoz! Végülis, ez a tizenhatodik születésnapom.

– Valami igazán különlegeset szerettem volna venni neked – mosolygott rám Anya.

Izgatottan feltéptem a csomagolást, majd felemeltem az ékszeres doboz tetejét. Csillogó, fehér gyöngysor bámult vissza rám a belsejéből.

– Minden lánynak szüksége lehet egy szép gyöngysorra, különleges alkalmakra – ragyogott Anya.

Ez volt anyám nyárspolgári verziója a hippi szerelemgyöngyökre. Görbe mosolyfélét kényszerítettem az arcomra, miközben igyekeztem elrejtetni előlük a csalódottságom.

– Kösz – nyögtem, majd mindkettőjüket megöleltem. Elkezdtem visszagyömöszölni a gyöngysort a dobozba, de a szüleim olyan tekintettel bámultak rám, hogy végül kénytelen voltam vonakodva bár, de felpróbálni az ékszert.

– Csodásan áll rajtad! – lelkesedett Anya.

– Félreteszem egy valóban különleges alkalomra – feleltem, és szépen visszapakoltam a gyöngysort a dobozba.

Csengettek, majd Becky jött be az ajtón, kis, fekete ajándékcscsóval a kezében.

– Boldog születnapot! – kiáltotta, amint beléptünk a nappaliba.

– Kösz. De tényleg nem kellett volna.

– Minden évben ezt mondod – vágott vissza, és átnyújtotta a csomagot. – Egyébként meg, egy költöztető teherautót láttam tegnap este a kastély előtt! – suttogta izgatottan.

– Ez nem lehet igaz! Végre beköltözött valaki?

– Úgy tűnik. De én csak a költöztetőket láttam, ahogy egymás után cipelik befelé a tölgyfa íróasztalokat, ingaórákat, és hatalmas ládákat, amiken az állt, hogy „Föld”. És egy tinédzserkorú fiuk is van.

– Az a srác valószínűleg terepszínű gatyában született. És az is tuti biztos, hogy a szülei az elit liga leguncsibb tagjai – válaszoltam kissé gunyorosan. – Remélem, nem építik át az öreg romot, és nem űzik ki belőle a pókokat.

– Aha. És nem döntik le a kaput, hogy fehér kerítést húzzanak fel a helyébe.

– És nem raknak műlibát az előkertbe.

Mindketten örült kacagásban törtünk ki, majd bedugtam a kezem a zacskóba.

– Valami igazán különlegeset akartam venni neked, hiszen most lettél tizenhat.

Előhúztam egy fekete bőr nyakláncot, amelyen egy ónból öntött medál függött. Denevérmedál!

– Imádom! – sikoltottam, és azonnal a nyakamba akasztottam.

Anyám sokatmondó pillantást vetett rám a konyhából.

– Legközelebb pénzt adunk neki – hallottam szavait, amint Apához fordult.

– Gyöngyök! – suttogtam Beckynek, miközben kísérteltünk a házból.

Z

TORNAÓRÁN VOLTAM, fekete pólóban, sortban és bakancsban az előírt tiszta fehér tornaruha és cipő helyett. *Most tényleg, mi értelme?* – gondoltam magamban. Talán a fehér ruhától válik egy diák jobb sportolóvá?

– Raven, ma nincs kedvem felküldeni téged az irodába. Miért nem teszed csak most az egyszer könnyebbé az életemet, és veszed fel azt, amit kellene? – nyafogta Mr. Harris, a tornatanár.

– Ma van a születésnapom. Talán maga tehetné könnyebbé az *én* életemet, csak most az egyszer!

A tanár rám meredt, hirtelen nem tudta, mit is mondhatna.

– Most az egyszer – egyezett végül bele. – De nem azért, mert születésnapod van, hanem mert nincs kedvem ahhoz, hogy felküldjelek az irodába.

Becky és én mindketten jót neveltünk, miközben lassan a lelátóhoz sétáltunk, ahol az osztály várakozott.

Trevor Mitchell, óvodáskori ösellenségem, és tétova haverja, Matt Wells követett minket. Jólétsült, gazdag, konzervatív futballsznobok voltak. Tökéletesen tisztában voltak velem, hogy jól néznek ki, és nekem még a gyomrom is felfordult attól, mennyire beképzelték.

– Édes kis tizenhat éves! – szólalt meg Trevor, nyilván meghallotta Mr. Harrisszel folytatott rövid beszélgetésemet. – Milyen elbűvölő!

Épp megérett a szerelemre, nem gondolod, Matt? – Szorosan a nyomunkban voltak.

– De még mennyire, haver! – helyeselt Matt.

– De talán van oka annak, miért nem akar fehérét hordani... a fehér a szüzesség jele, nem igaz, Raven?

Szívdöglesztő volt a srác, semmi kétség. Kék szeme gyönyörűen csillogott, a haja olyan tökéletesen festett, akár egy fotómodellé. A hét minden egyes napjára akadt másik barátnője. Rosszfiú volt, de gazdag rosszfiú, és ettől egy csapásra unalmassá vált.

– Hé, nem én hordok fehér alsóneműt, vagy igen? – kérdeztem.
– Igazad van... tényleg megvan az oka, miért járok feketében. Talán neked kéne többet kimozdulnod otthonról.

Becky és én a lelátó túlsó végén foglaltunk helyet, Trevort és Mattet pedig ott hagytuk a pályán.

– Na és, hogy töltöd a szülinapodat? – kiabálta felém Trevor, elég hangosan ahhoz, hogy minden osztálytársam jól hallja, akik közé időközben letelepedett. – Otthon gubbasztotok majd Beckyvel, a parasztlányok gyöngyével, és együtt nézitek majd a *Péntek 13*-at ezen a szép péntek estén? Vagy esetleg hirdetéseket adtok fel a helyi újságba? „Tizenhatéves, egyedülálló, fehérbőrű szörnycsajszi keresi odaadó társát az örökkévalóságra.”

Az egész osztály felröhögött.

Nem szerettem, amikor Trevor engem gúnyolt, ám azt még kevésbé, amikor Beckyn köszörülte a nyelvét.

– Nem, éppenséggel azt fontolgattuk, hogy bevágódunk Matt ma esti bulijára. Különben nem lenne ott senki érdekes.

Mindenki megdöbben, Becky pedig a szemét forgatta kétségbeesésében, mintha azt mondta volna: *Most meg mibe akarsz bele-rángatni?* Még sosem vettünk részt Matt igen nagy népszerűségnek

örvendő bulijain. Nem is kaptunk soha meghívást, de akkor se mentünk volna el, ha kapunk. Én legalábbis tutira nem.

Az egész osztály Trevor válaszát várta.

– Hát persze, eljöhetsz, Igorral együtt... de ne felejtsd el, mi bort iszunk, nem vért! – Szavait az osztály újabb harsány kacajjal jutalmazta, és Trevor belecsapott Matt tenyerébe.

Abban a pillanatban Mr. Harris megfújta a sípját, jelezve, hogy pattanjunk fel a lelátóról, és agármódra iramodjunk neki a pályának.

Becky és én csak sétáltunk, közönyösen bámulva izzadó osztálytársainkat.

– Nem mehetünk el Matt bulijára – mondta Becky. – Ki tudja, mit fognak ott művelni velünk?

– Majd meglátjuk. Vagy inkább, mi mit művelünk majd velük. Hiszen ma van az édes tizenhatodik születésnapom, nem emlékszel? Az a szülinap, amit emlékezetessé kell tennünk!

4

Mered nagy nem mered

UNCSIFALVA LEGIZGALMASABB eseményei egész eddigi életem folyamán időrendi sorrendben a következők:

1. A 3:10-es vonat kisiklott, sok doboznyi Tootsie Roll cukorkát zúdítva a városra, amelyeket gyorsan felfaltunk.

2. Az egyik végzős diák tűzijátékot húzott le a vécén, felrobbantva a szennyvízcsatornát, ami miatt azután egy hétre bezárták az iskolát.

3. A tizenhatodik születésnapomon a Benson-domb tetején magasodó, kísértetjárta ősi kastélyba egy vámpírhírben álló család költözött!

A kastély legendáját mindenki ismerte a városban. Egy román származású bárónő építtette, aki saját hazájából egy véres parasztlázadás után menekült el, amelyben férjét és családjá nagy részét lemészárolták. Az úrhölgy úgy tervezte meg új otthonát a Benson-domb tetején, hogy minden részletében hasonlítson európai birtokára, a hullákat leszámítva.

Teljes elszigeteltségben élt ott szolgálói társaságában, rettegett az idegenektől és a tömegtől. Még kisgyerek voltam, amikor meghalt, és sohasem találkoztam vele, habár gyakran játszottam magányos

síremléke mellett a temetőben. A helybéliek szerint esténként mindig az emeleti ablakban üldögélt, a holdat bámulva, és telihold idején, a megfelelő szögből figyelve a házat, szelleme most is tisztán látható, amint ugyanannál az ablaknál üldögél, és az eget fürkészi.

Én sohasem láttam.

A kastély azóta is bedeszkázva, elhagyatottan állt. Az a hír járta, hogy a bárónőnek él Romániában egy boszorkányforma lánya, aki a fekete mágia iránt érdeklődik. Akárhogy is, Uncsifalva iránt egyáltalán nem érdeklődött (okos kislány!), és sohasem követelte magáénak a házat.

A Benson-domb tetején magasodó kastély az én számomra gyönyörű szép volt a maga sötét, gótikus módján, mindenki másnak azonban bántotta a szemét. Ez volt a legnagyobb épület a városban – és egyben a legüresebb is. Apa szerint azért, mert a hagyatéki eljárás még nem zárult le. Becky szerint inkább azért, mert kísértetek járják. Szerintem meg azért, mert a nők ebben a városban iszonyodnak a portól.

A kastély persze mindig izgatta a fantáziámat. Olyan volt számomra, akár egy álomszerű Barbie Babaház. Gyakran másztam meg esténként a dombot, remélve, hátha sikerül megpillantanom egy szellemet. A házba azonban csak egyszer, tizenkét éves koromban merészkedtem be. Azt terveztem, hogy rendbe hozom, és játszóházzá alakítom az épületet. Fel akartam tenni rá egy táblát a következő felirattal: *BUZGÓ MÓCSINGOKNAK TILOS A BEMENET.* Egyik éjjel átmásztam a kovácsoltvas kapun, és végigkocogtam a kanyargós felhajtón.

A kastély valóban fenséges épület volt, a falain hulló könnyecsepekként lefelé ereszkedő borostyánlevelekkel, málló vakolatával, törött cserepeivel, és a padlás kísérteties ablakával. A fából faragott

bejárati ajtó úgy tornyosult fölém, mint maga Godzilla, magasan és hatalmasan – és zárva. Óvatosan a ház mögé lopakodtam. Hosszú szögekkel deszkázták be az összes ablakot, de hirtelen észrevettem, hogy néhány deszka meglazult az alagsori ablak fölött. Éppen azon igyekeztem, hogy félrehúzzam őket, amikor hirtelen hangokat hallottam.

A bokrok mögé bújtam, amint egy középsulis, végzős diákokból álló banda tántorgott a közelemben. Többségük részeg, egyikük azonban halálra rémült volt.

– Ugyan, Jack, nekünk is sikerült – hazudták, és egy baseballsapkás srácot lökdöstek a kastély felé. – Menj be, és hozz ki nekünk egy összeaszott levágott fejet!

Tisztán láttam, hogy Jack Patterson mennyire ideges. Jóképű, randira érdemes fickó volt, az a fajta srác, akinek azzal kellene töltenie az idejét, hogy kosárra dobáljon vagy ájulásba kergesse a lányokat, ahelyett, hogy szellemjárta házakba lopózik a haverok kedvéért.

Úgy tűnt, mintha Jack máris kísértetet látott volna, miközben lassú léptekkel közeledett a kastélyhoz. Váratlanul benézett a bokrok mögé, ahol bujkáltam. Nekem hirtelen még a lélegzetem is elakadt, ő pedig felordított. Azt hittem, mindketten ott helyben szívrohamot kapunk. Visszabújtam, mivel meghallottam, hogy a banda közeledik.

– Úgy visítozik, mint egy kislány, és még be sem jutott a házba! – gúnyolódott egyikük.

– Tűnés innen! – kiáltotta Jack a haverjainak. – Egyedül kell megcsinálnom, vagy nem?

Megvárta, amíg a többiek visszavonulnak, majd egy fejbólintással jelezte nekem, hogy tiszta a levegő.

– A fenébe, jól rám hoztad a frászt! Te meg mit keresel itt?

– Itt lakom és elveszítettem a kulcsom. Most próbálok valahogy bejutni – ugrattam.

Jack egy pillanatig levegőt sem vett, de aztán elmosolyodott. – Ki vagy te?

– Raven. Én már tudom, te ki vagy. Jack Patterson. Az apád a tulajdonosa annak az áruháznak, ahol Anya a felvágós pénztárcáit venni szokta. Láttalak a kasszánál ülni.

– Tényleg. Jól gondoltam, hogy valahonnan ismerősnek tűnsz.

– Szóval, miért is vagy itt?

– Fogadásból. A haverjaim szerint ezt a helyet kísértetek lakják, és az a feladatom, hogy belopózzam, és hozzak magammal valami szuvenírt.

– Mint például egy ósdi kanapét?

Ismét felvillantotta az előbbi mosolyt.

– Hát persze, dilibogyó. De úgysem számít. Nem lehet...

– De igen, lehet! – és megmutattam neki az alagsori ablak fölött meglazult léceket.

– Te mész be először – közölte Jack, és reszkető kezekkel tolt előre.

– Te vagy a kisebb.

Könnyedén átcsusszantam az ablaknyíláson.

Odabenn borzasztó sötét volt, még nekem is. Alig láttam a pókhálókat. Egyszerűen imádtam ezt a házat! Mindenhol kartondobozok álltak halomba rakva, és olyan szag érződött, mintha egy ezeréves pincében járnánk.

– Gyerünk már! – sürgettem.

– Mozdulni sem bírok! Beragadtam.

– Pedig mozdulnod kell. Talán azt szeretnéd, hogy úgy találjanak rád, amint a hátsód kifelé lóg az ablakon?

Rángattam, toltam és húztam. Végül Jack kiszabadult, az én legnagyobb megkönnyebbülésemre, ám nem az övére.

Végigvezettem a halálra vált végzöst a penészes pincén. Olyan erősen kapaszkodott a kezembe, hogy már-már azt hittem, eltöri az ujjaimat.

Mégis jó érzés volt a kezét fogni, mely nagy volt, erős és férfias. Nem olyan, mint Buzgó Mócsingé, akinek pici mancsa mindig nyirkos és gusztustalan volt.

– Hová megyünk? – suttogta Jack rémült hangon. – Semmit sem látok!

A sötétben is ki tudtam venni a porlepte fehér lepedőkkel takart hatalmas székek és kanapék körvonalait, amelyek valószínűleg egykor annak az idős asszonynak a tulajdonában voltak, aki éjjelente a holdat bámulta.

– Látom a lépcsőt – mondtam. – Csak gyere utánam!

– Egy lépést sem megyek tovább! Megőrültél?

– Na, és mit szólnál egy állótükrökhöz? – incselkedtem, és közben bekukkantottam az egyik takaró mögé.

– Egy ilyen üres láda is pont megfelel!

– Az nem elég jó. A haverjaid kinyírnak. Nevetség tárgya leszel egész további életedben. Tudom, milyen érzés, nekem elhiheted.

Visszanéztem rá, és láttam az arcán tükröződő halálos rémületet. Nem voltam biztos benne, hogy vajon az odakinn várakozó haverjaitól fél-e, vagy inkább az alagsori lépcsőtől, amely a legparányibb súly alatt is bármikor összeomolhatott. Vagy talán a kísértetektől rettegett.

– Oké – mondtam. – Akkor várj meg itt.

– Mehetnék talán bárhová is? Fogalmam sincs, hogy juthatnék vissza!

– De először is...

– Mi van?

– Ereszd el a kezem!

– Ja, persze.

Elengedett. – Raven...

– Most meg mi van?

– Légy óvatos!

Egy pillanatilag tévováztam. – Jack, te hiszel a kísértetekben?

– Nem, dehogyan is!

– Akkor azt sem hiszed, hogy egy szellem rejtőzik itt? Annak az öreg nőnek a szelleme?

– Csss! Ne beszélj olyan hangosan!

Várakozásteljesen elmosolyodtam. Azután eszembe jutott a bandája, és megragadtam Jack baseballsapkáját. Ismét hangosan felüvöltött.

– Nyugi, csak én vagyok, nem valami baljós kísértet, amikben állítólag nem is hiszel.

Óvatosan haladtam felfelé a nyikorgó lépcsőn, majd a tetején beleütköztem egy csukott ajtóba. Amikor azonban elfordítottam a gombot, az ajtó engedelmesen kinyílt. Széles folyosón találtam magam. Az ablakokat takaró deszkák résein át besütött a hold fénye. A kastély belülről még hatalmasabbnak tűnt. Végigsimítottam a falakat, a por lágyan belepte a kezem. Befordultam egy sarkon, és ott lenyűgöző lépcsősorra bukkantam. Vajon milyen kincsek rejthetnek a tetején? Talán odafenn jelent meg a bárónő szelleme?

Lábujjhegyen osontam felfelé a lépcsőn, akár egy kiséger... már amennyire a nehéz bakancsokkal ez tőlem telt.

Az első ajtó zárva volt, a második, sőt a harmadik is. Fülelme szorosan a negyedik ajtóhoz simultam, és halk sírás hangjait

véltem hallani a másik oldalról. Hideg borzongás futott végig rajtam. Ez maga volt a mennyország. Amikor azonban jobban füleltem, rá kellett jönnöm, hogy csupán a szél füttyült az ablak deszkáin át. Kinyitottam egy szekrényt, amely úgy nyikordult meg, akár egy ősi koporsó, amikor felemelik a tetejét. Meglehet, hogy egy csontvázra bukkanok! Az egyetlen dolog azonban, amit sikerült felfedeznem, néhány régi ruhafogas volt, amelyeken pókhálók lógtak ruhák helyett. Kíváncsi voltam, hol lehetnek a kísértetek. Bekukkantottam a könyvtárba. Nyitott könyv hevert egy kisasztalon, mintha a holdat bámuló nő épp azt olvasta volna, amikor meghalt.

Lekaptam a *Román kastélyok* című könyvet a polcról, azt remélve, hogy megnyitja a szellemekkel teli pincebörtönbe vezető titkos folyosót. Semmi sem moccan, egy szőrös, barna pókot leszámítva, amely sebesen szaladt tova a porlepte polcon.

Ám a következő pillanatban hangos zaj ütötte meg a fülem, és én akkorát ugrottam, hogy kis híján átütöttem a mennyezetet ijedtemben – egy autó dudált! Döbenten ejtettem ki kezemből a könyvet. Teljesen megfélemedeztem Jack bandájáról és új küldetésemről.

Széleseben rohantam lefelé a grandiózus lépcsősoron, az utolsó fokokat átugrottam. Ragyogó fény sugarai szivárogtak a nappaliba a bedeszkázott ablakokon keresztül. Felmásztam a kiugró ablakfülkére, és kikukucsáltam a deszkapalánkok biztonságot nyújtó rejtekéből. Tisztán láthattam a motorháztetőn ücsörgő végzősöket, autójuk fényszórója egyenesen a kastélyra világított a vaskapu rácsain át.

Egyikük épp felém nézett, ezért kidugtam Jack sapkáját egy résen, és lelkesen meglengtettem, mintha épp most érkeztem volna meg a holdra. Diadalmas érzés volt. A srácok felfelé fordított hüvelykujjukat mutatták felém válaszul.

Jack időközben teljesen leizzadt, a pince egyik sarkában gubbasztott néhány faláda tetején. Valószínűleg nem csupán szellemek, hanem patkányok körül is foroghattak a gondolatai.

Úgy kapaszkodott belém, mint kisgyerek az anyjába. – Mi tartott ennyi ideig?

Visszatettem a sapkát a fejére. – Erre még szükséged lesz.

– Mit műveltél vele?

– Csak tudattam velük, hogy biztonságban bejutottál. Felkészültél?

– Fel! – és úgy rángatott ki maga után az ablakon, mintha az egész ház lángokban állt volna. Észrevettem, hogy Jack ezúttal nem szorult be a nyíláson.

Visszalöktük a deszkát a helyére. Mintha ott sem jártunk volna soha. – Nem fogjuk másoknak megkönnyíteni a dolgot – jegyeztem meg.

Jack úgy bámult vissza rám, mintha nem igazán tudta volna, mit is gondoljon rólam, vagy hogy mondjon köszönetet.

– Várj! Nem hoztam szuvenírt magammal! – ébredt rá hirtelen.

– Visszamegyek.

– Azt már nem! – tiltakozott, és megragadta a karom.

Egy pillanatig törtem a fejem.

– Tessék, vidd ezt! – odaadtam neki a nyakláncot. Egy fekete bőrszínen lógó ónixköves medált. – Csak három dollárba került, de úgy néz ki, mintha egykor egy bárónő ékszere lett volna. Csak ne engedd, hogy bárki felbecsültesse.

– De hát így te végezted a munkát, és enyém az egész dicsőség.

– Fogd, mielőtt még meggondolom magam.

– Kösz!

Markába fogta a nyakláncot, és forró csókot nyomott az arcomra. Elrejtőztem az omladozó falak mögött, miközben Jack visszaroht

a haverjaihoz, meglengette orruk előtt a láncot, és begyűjtötte a neki járó gratulációkat. Most már mind rajongtak érte, ahogyan én is. Mocskos kezemet frissen csókolt arcomra fektettem.

Az után a nap után Jack a legmenőbb srácokkal lógott, és még osztályelnök is lett belőle. Időről időre összefutottam vele a város főterén, és mindig széles mosollyal üdvözölt.

Nem kaptam újabb esélyt, hogy visszatérjek Álmaim Babaházába. Híre ment, hogy Jack belopózott a kastélyba. A rendőrség tartott tőle, hogy netán más kölyöknek is kedve támad a betöréshez, ezért éjszakánként járőrök őrizték a környéket. Évek teltek el, mire ismét ellátogathattam a kastélyba.

Új fiú a városban.

Hírek a vámpírokról.

Veszélyes első szerelem.

Minden így kezdődött...

A tizenhat éves Raven beleváló gótikus csaj, aki megszállottan rajong a vámpírokért. Apró szülővárosát Uncsifalvának csúfolja, ahol számkivetett különcként él a jóraváló, ám minden fantáziát nélkülöző tisztes polgárok közt. De már nem sokáig...

A lenyűgöző és állítólag kísértetjárta régi udvarház már évek óta lakatlanul és bedeszkázva áll a Benson-domb tetején. Egészen addig, amíg titokzatos és különös új lakói be nem költöznek. Vajon kik ezek a hátborzongató idegenek?

Különösképpen ki ez a jóképű, sötét és zárkózott Alexander Sterling?

Vagy talán inkább mi? Mik ők? Lehetséges volna, hogy a városi pletyka ezúttal a döbbenetes igazat szólja? Valóban vámpírok?

Raven, aki titokban vámpírcsókra vágyik, kockára téve saját halandóságát és Alexander szerető bizalmát, mindenáron tudni akarja az igazságot.

Ellen Schreiber borzongatóan izgalmas románca két magányos lélek történetét meséli el, akik egy olyan városban ismerkednek meg, és szeretnek egymásba, ahol a szürke hétköznapióság uralkodik. Az események azonban döbbenetes meglepetéssel zárulnak...

„A Vámpírcsókok elképesztően jó könyv. Kifejezetten eredetinek és hihetetlenül humorosnak találtam. Akadtak benne olyan részek, amikor egyszerűen képtelen voltam abbahagyni a nevetést, mert tényleg, tényleg nagyon vicces.

Sőt, még izgalmas is. Egyre többet és többet és többet olvastam belőle, mígnem egyszerre elolvastam az egészet... mivel képtelenség letenni.” – REBECCA

Tizennégy éves kortól ajánljuk

1 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

o d a s z e g e z